sự thật hay không? Sau lời trình bày của ông Chỉnh tôi nhìn thấy trên mặt ông Tư Râu nửa mừng nửa lo, mừng vì nghe tin người vợ còn sống, lo là không biết tụi VC lưu manh có lấy giấy tờ thẻ kiểm tra của vợ là Đào Thị Nở ghép vào cho cán bộ của chúng nó để qua mắt nhà cầm quyền VNCH hay không? Tôi bảo ông Chỉnh làm giấy phép cho ông Tư Râu mười lăm ngày nghỉ để về lo việc gia đình.

Sau một tuần lễ ông Tư Râu trở lên Sài Gòn có dẫn theo một người đàn bà cỡ độ bốn mươi. Khi mới nhìn tưởng đâu cũng trên sáu mươi tuổi, có lẽ vì thiếu dinh dưỡng, tuy ốm yếu nhưng nhưng lanh lẹ, giới thiệu cùng tôi là vợ, và bà Tư cám ơn tôi:

- Nhờ Trời Phật phù hộ nên nhà tui đã gặp được ông Phó cứu giúp trong cảnh khốn cùng, được chữa lành bệnh và đi làm. Nếu không có... „chiện“ được đi làm... „diệc“ mà còn sống cuộc đời ăn mày thì tui chắc ở tù suốt đời vì chẳng bao giờ cảnh sát tìm ra tông tích được ông nhà tui đâu.

Tôi gọi ông Hai lên gặp bà Tư Râu, hôm nay có thêm khách ở nhà cho vui. Tôi cũng chúc cho ông bà Tư Râu được an vui và nhiều sức khoẻ. Ngày mai ông Tư Râu dẫn bà Tư đi đến cảnh sát để chứng mình đã lãnh vợ ra và điều chỉnh lý lịch trong tờ khai an ninh của hãng Hàng Không Việt Nam. Sau ba tháng ông bà Tư Râu chia sẻ tiền nhà cùng ông Hai và bà Tư được vào làm cùng sở với ông Tư Râu lo việc rửa các mâm và rau cải. Có lần tôi ghé thăm ông Hai và ông bà Tư Râu, thấy các ông đang nhậu bia Heineken và bà Tư Râu đang lo các món nhâm nhi. Thấy tôi bước vào, ông Hai khoe liền, từ ngày có người em trai kết nghĩa và cô em gái ông Hai được an hưởng tình gia đình ấm cúng mà từ lâu nay ông đã mất đi sau khi vợ ông qua đời ở làng Ba Xe quận Long Tuyền Cần Thơ, trong một đêm Tây ruồng bố vào năm 1945. Ông Hai bỏ làng ra đi từ đó. Như trong gia đình bà Tư Râu lo cơm nước và rửa chén bát vệ sinh trong nhà.

Từ cuối năm 1967 tôi rời Air Việt Nam trở về Không Quân ra Nha Trang ở Căn cứ Huấn Luyện KQ rồi về vùng Bốn làm chỉ huy trưởng Căn Cứ KQ Sóc Trăng. Sau đó, 1971 trở lại vùng Hai làm chỉ huy trưởng Căn Cứ 60 Chiến Thuật KQ Phù Cát Bình Định cho đến ngày rời bỏ VN mến yêu ngày 30 tháng tư năm 1975. Khi ngồi viết lại những dòng chữ nầy tôi xin nhắn cùng ông Tư Râu về việc chính tôi là người phi công khu trục vô tình đã thả trái bom lân tinh gây nên những vết thương muôn đời trên thân thể ông Tư Râu mà ngày xưa tôi không đủ can đảm thú nhận chuyện đau lòng đó cùng ông. Đến năm nay ông Tư Râu cũng đã chín mươi tuổi nếu còn sống trên cõi đời nầy hay đã hoá ra người thiên cổ rồi xin ông Tư Râu nhận nơi đây những lời chân thành tạ tội của một người phi công khu trục.

Có một lần vào năm 2006, khi đi dự đêm hội ngộ HKVN ở Westminster, Los Angeles có người bạn thuật cho tôi nghe một chuyện sau ngày mất nước ở HKVN. Trong buổi họp các nhân viên HKVN để cán ngố tuyên truyền, sau khi dứt lời một cán ngố bảo: Cách mạng đã về, thành công trong công việc giải phóng quê hương dưới sự kìm kẹp của Mỹ Ngụy. Các đồng bào hãy hồ hởi phấn khởi lên làm việc gấp trăm lần hơn Mỹ Ngụy để bảo vệ nền dân chủ tự do thành công của cách mạng. Có ai có ý kiến gì không? Trong phòng im lặng không có ai lên tiếng trả lời, cán ngố liền chỉ bà Tư Râu, cụ bà phát biểu đi chứ! Bà Tư đứng dậy chậm rãi nói: „Nhờ Trời Phật Thánh Thần Thiên Địa phù hộ, hoan hô Cách mạng thành công... dìa thành... làm ơn ”diệt” luôn tụi....”diệt cộng”... đừng để chúng nó pháo kích lung tung... „diết“... chết dân lành vô tội...“

■ **Thiên Phong**